

Šolsko glasilo

šolsko leto 2018/2019

Sara Kogovšek, 2.b

Jaka Hribnik, 1.b

Maj Slovša, 1.b

Taja Žakelj, 1.b

Jaka Hribnik, 1.b

TO SEM JAZ, ELA

Sem Ela. Pišem se Burjek. Hodim v drugi a razred osnovne šole Horjul. Imam rjave oči in svetlo rjave lase, visoka sem 130cm. Najraje oblečem rumeno oblekico in sivo jopico. Rada se žogam, vozim s skirojem, barvam, rišem, rolam, rada pa tudi obiskujem mažorete in ritmiko. Rojstni dan imam 19. maja, prav tako kot moj ati. Letos bom stara 8 let. Sem v petčlanski družini. V njej so: jaz, Ela, mami Ana, bratec Izak, ati Gašper in sestra Nika. Stanujem v Horjulu, Mala ulica 4. Doma imam 3 kokoške, ki pridno valijo jajca.

Ela Burjek, 2.a

TO SEM JAZ, EVA

Ime mi je Eva. Pišem se Jazbar. Živim v Žažarju. Stara sem sedem let. Imam sestrico Klaro. Hodim v drugi a razred osnovne šole Horjul. Sem majhne postave in okroglega obraza. Lase imam rjave, dolge do ramen in malo skodrane. Moje oči so zelene barve. Poleti, ko je vroče, rada nosim kratke hlače in kratko majico. V prostem času se vozim s kolesom in božam mucka. S sestrico Klaro se večkrat igram spomin. Rada poslušam zabavne pesmi in berem pravljice o živalih.

Eva Jazbar, 2.a

DEKLICA DOBI NALEPKE

Jaz vsak teden dobim nalepke. Bila sem zelo pridna, zato mi jih kupi babica. Nalepim jih v svoj album. V albumu jih imam že celo zbirko. S sošolkami jih radi menjamo. Najbolj so mi všeč puhaste nalepke in kristalčki.

Ota Prebil, 2.a

MEDO BEDO

Nekoč je živel medo Bedo. Ponoči je šel do čebelnjaka in v panju našel med. Čebele so bile jezne in so ga močno opikale. Medo Bedo je zaradi čebeljih pikov močno brundal, zato je prebudil čebelarja. Medo Bedo se je zelo prestrašil čebelarja in zbežal v gozd.

Tarik Žvab, 2.a

NA KMETIJI

Nekoč so se na kmetiji dogajale čudne reči. V mlaki se je lesketalo polno iskrice. Mlad fantek je vsak večer gledal iskrice in je razmišljal, kaj bi to lahko bilo. Nekega jutra se je odprla pot. Srečal je zajčka in ga vprašal, kaj je to. Odgovoril mu je, da ne ve. Šla sta naprej do starega žabca. Vprašala sta ga in odgovoril jima je: To so zvezdice z neba, ki se lesketajo v mlaki! Izgledale pa so kot iskrice.

Matic Jereb, 2.a

ELA IN SONCE

Nekoč je živila Ela in zelo rada se je igrala zunaj, a sonce se je zmeraj skrilo za oblake. Ela je bila žalostna. Sonce je malo pomislilo. Sklenilo je, da se ji ne bo več skrivalo za oblake. Punčka je od zdaj naprej na soncu. Punčka in sonce sta živelo srečno do konca svojih dni.

Ela Dolinar, 2.b

ROK IN KOŠ

Nekoč je živel Rok. Živel je gradu. Ves čas je moral pobirati smeti. In je zavzdihnil: Ko le ne bi bilo toliko smeti. Kar naenkrat je nekaj zašumelo. Priletel je koš. Ko ga je Rok prijel, so vse smeti poskakale v koš. Rekel si je: Zdaj bom pa živel srečen. In res je živel srečno do konca svojih dni.

Rok Kocen, 2.b

AVA IN PTIČEK

Nekoč je živila Ava, ki si je želela ptička. In nekega dne je zaslišala na drevesu 'ptičkanje'. Zagledala je ptička. Dala ga je v kletko in ga hranila in ptiček ji je prepeval. Živila sta veselo do konca svojih dni.

Ava Fortuna, 2.b

VERONIKA IN ŠKARJICE

Nekoč je živela Veronika, ki je hodila v šolo. Bila je nesrečna, ker je grdo rezala. Nekoč si je zaželela take škrajice, da bi same rezale. Dobila je take škarjice in vsi so jo občudovali. Tako je živela srečno do konca svojih dni.

Veronika Tome, 2.b

VORANC IN ŠILČEK

Nekoč je sredi gozda stal grič in na griču zlat grad. V gradu je živel Voranc s svojima staršema Primožem in Petro. Voranc je moral vsak dan šiliti barvice. Nekega dne je Voranc šel po gozdu in našel zlat šilček. Z njimi sem zelo hitro šilil, bil sem zelo vesel. Tako sem srečno živel do konca svojih dni.

Voranc Bizjan, 2.b

GAL IN ČAROBNI MUCEK

Nekoč je živel Gal. Vsak dan je moral iti v hlev po ovce. Zaželel si je čarobnega mucka. Dobil ga je. Mucek je ubogal Gala.

Gal Bizjan, 2.b

SMRKLJOBOT LOJZE IN PRIGODE GOSPODA FRANCA

Nekoč je živel gospod po imenu Franc. Nekega dne, ko je šel v mesto Linda, so mesto napadli smrkľjoboti. Njihov šef je bil Lojze. Začeli so podirati hiše, bloke in stavbe. Ko si je hotel Franc поблиže pogledati, mu je smrkelj priletel naravnost v glavo. Potem je prišla pošast po imenu Smrkľjouničevalka. Hotela je rešiti meščane, a ji je smrkľjobot preprečil. A Smrkľjouničevalka se ni dala. Napadala je smrkľjobote. Ko je premagala vse, ji je ostal samo še Lojze. Napadala ga je in ga uničila. Meščani so bili presrečni. Franc je rekel: Imejmo veliko zabavo! In priredili so zabavo. Pili so šampanjec, jedli mesno štruco in živeli srečno do konca svojih dni.

Aljaž Dolenc, 2.a

ŠOLA

Šola je zgrajena in opeke in betona. Je pravokotne oblike. Služi učenju. V njej se učenci učijo in telovadijo. Šola ima velik oken, več stranskih vhodov in en glavni vhod. Ima strmo kovinsko strehe črne barve. Ima visok dimnik za ogrevanje. Na pročelju je napis z imenom šole. Tam je tudi hišna številka. Šolska okna so velika, pravokotne oblike z žaluzijami. Na streho so pritrjeni aluminijasti žlebovi. Nad glavnim vhodom so korita z rožami.

Lovro Mrlak, 3.a

KLJUKEC S STREHE

(Astrid Lindgren)

Dragi dnevnik, danes sem spoznal Kljukca s strehe. Ko so prišli starši domov, me je mama kregala zaradi ožgane knjižne police. Ata pa zaradi parne lokomotive. Povedal sem jim, da je bil Kljukec. Razložil sem jim, kdo je Kljukec. Rekli so, da je plod moje domišljije.

Jerca Lončar, 3.a

LJUBEZEN ZA DEČKE

(Boris A. Novak)

Vame jih je bilo kar deset:

ena Eva,
ena Zala,
ena Teja,
ena Iza,
ena Nika,
ena Karolina,
ena Pia,
ena Ema,
ena Janja,
ena Anja.

Jaz pa sem bil ves čas
le v eno Urško.
Ah, kaj hočem,
tako je življenje!

Jošt Rožmanec, 3.a

PRAVLJICA O RESNEM DEČKU

Nekoč je živel resen človek z imenom Andrej. Počel je same dolgočasne in resne stvari, kot na primer plačevanje položnic, delanje za denar. Živel je v resni deželi, v resnem mestu. Po poklicu je delal v dolgočasni pisarni.

Neke noči pa je sanjal take sanje, da niso bile dolgočasne in resne. Imel je tako dobre in neresne sanje, da so ga čisto spremenile. Ljudje ga sploh niso več poznali. Zdaj dela same zabavne reči, kot na primer skače po postelji, hodi v disko. Poiskal si je najboljšo službo. Sedaj je klovn. Zdaj je najbolj nedolgočasen človek na celém svetu.

Nika Slovša, 3.a

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

(Ela Peroci)

Zamisli si, da je tvoj dežnik lahko balon ...

Če bi bil moj dežnik lahko balon, bi rad potoval v špansko mesto Madrid. In res, moj dežnik je poletel. Starši so samo gledali, kam me bo ponesel balon.

Balon me je popeljal v Madrid. Tam sem zagledal moje prijatelje Jana, Gala, Marka, Alena in Ožbeja. Balon je letel vse nižje in na koncu priletel na tla. S prijatelji smo šli v deželo knjig. Tam sem si za mami izbral knjigo o kuhanju, za očka knjigo o avtih, za babico in dedka pa knjigo o športu. Balon me je ponesel nazaj domov. Ko sem priletel nazaj domov, sem vsem podelil knjige. Vsi so bili zelo veseli in me niso okregali.

Enej Prebil, 3.b

POPRAVLJALNICA IGRAČ

(Bina Štampe Žmavc)

Če bi v mojem kraju bila popravljalnica igrač, bi odnesla svoje uničene igrače tja. Popravljalec bi bil prijazen. Popravil bi mi igrače. Delal bi zastonj. Bila bi zelo srečna. Ko bi bile igrače pokvarjene, bi bile znova enake, kakor prej. V zahvalo bi mu pomagala zalivati rože. Pomagala bi mu tudi skrbeti za vrt. Popravljalec bi bil do vsakega prijazen in dobrodušen. Popravljalec bi vsakemu odpustil. Vsak bi ga imel rad. Njegovo popravljalnico bi vsi hvalili. Popravljalec bi vsakemu popravil igračo. Pomagala bi mu popravljati igrače. V parku bi bilo vedno veselo.

Nika Grdadolnik, 3.b

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

(Ela Peroci)

Če bi bilo moj dežnik lahko balon, bi z njim letela čez oblake in pristala bi na soncu. Poletela bi v deželo zlata. Domov bi prinesla kupe zlata. Poletela sem še v deželo Kronarijo. Zagledala sem otroke. Šla bi se z njimi igrati. Igrali bi se z žogo enega izmed njih. Nato bi se šli kopat v vodo. Skale v vodi bi bile krone. Nabrala sem krone za družino. Srečni so bili zato, ker so dobili tako lepe krone in toliko zlata. Krono je dobil tudi moj bratec. Bratcu je bilo ime Jaka. Krono so dobili tudi drugi moji sorodniki.

Urška Hribernik, 3.b

ENA VITEŠKA

VITEZ: Kaj potrebujem, da bom lahko vitez?

KRALJ: Potrebuješ obleko, čelado, meč in obutev.

VITEZ: Grem vse to poiskati in kupiti.

KRALJ: Prav, se vidiva jutri.

VITEZ: Živjo, kralj.

KRALJ: Aaahhmm! Dobro jutro, vitez!

VITEZ: Bo to vredu oprema?

KRALJ: Si butast?

VITEZ: Zakaj pa bi bil?

KRALJ: Si resno mislil, da bo gozdarska čelada, narodna noša, škornji in plastičen meč vredu?

VITEZ: Kaj?! Ubogal sem tvoj ukaz.

KRALJ: Sem mislil, da si vsaj malo pameten.

VITEZ: Prav, se grem preobleči.

KRALJ: Tudi pajac, rudarska čelada, pulover in natikači ne bojo vredu.

Klemen Čepin in Kristjan Todić, 4.a

ZAGLEDAL SEM JULIJO

Ko pri maši te gledam,
se sploh ne zavedam,
da me vabi ljubezen,
najhujša bolezen.

Srce mi utripa,
tam zelena je lipa,
pod njo pa poseda,
moja ljuba soseda.

Ti odšla si v svet,
jaz dal sem ti cvet,
pričel Sonet sem pisati,
ker želel sem ga tebi dati.

Tvoja milina,
je sladka kot malina,
ki ponese me v višino,
v tvojo družino.

Ko ti si se odločila oditi,
se v Novem mestu poročiti,
začel sem za tabo hoditi,
ker hotel sem se s tabo poljubiti.

Nekoč se z Jožefom,
vidva smejoč,
odločita lepo se imeti
in dobro živeti.

Ti ne veš, da si odšla na pot,
ki ima veliko zmot,
saj zdaj si še mlada,
imej me rada.

Moje srce je strto,
ker je bilo prezrto,
ne upam ti nič povedati,
saj nočeš me pogledati.

Ker te nisem mogel zadeti,
bom moral umreti,
žalostne smrti,
bom moral življenjsko knjigo
zaprti.

Neža Kunej in Anton Mlinar, 5.a

DREVESA

Drevesa na kup so stopila
in se pogovorila.
Da dovolj gozdarjev imajo,
lesa jim več ne dajo.
Da dovolj strupov imajo,
kisika več ne dajo.
Da premalo vode imajo,
sence ne dajo.
A otroke drevesa rada imajo,
ker se med njimi igrajo.

Gal Šušteršič, 5.a

KRAJ BREZ STARŠEV

Nekje v Koromandiji je kraj,
kjer ni staršev niti šole,
le avtomat je poln kole.

Tam otroci cel dan kričijo
in se po travnikih lovijo.
Tam otroci jedo le sladkarije
namesto domače umetnije.

A ta kraj ni zame,
saj tam ni očija in mame.

David Jelovšek, 5.a

ZAGLEDAL SEM JULIJO

Zagledal sem jo,
in srce mi je močno utripalo.
Ne vem kaj mi je bilo,
a zaljubil sem se močno.

Spoznal sem ljubezen,
ki je močna bolezen.
Ogledoval sem njeno lepoto,
a spregledal svojo sramoto.

Vprašal sem jo,
če lahko jo vzamem za ženo.
Zavrnila me je,
ker reven sem fanté.

Bilo mi je težko,
ker mislil sem nanjo močno.

Posvetil sem ji pesem,
bil sem zelo resen.

Ni me sprejela,
ker drugega je 'mela.

Bilo mi je žal,
ker vanjo sem se preveč vdal.

Sreča okoli mene se ni več
vrtela,
ker ostal sem še brez dela.
Umrl mi je še prijatelj,
ki bil pravi je skladatelj.

Življenje dalje se je vrtelo,
in dobil sem novo delo.

Lara Lušin, Vid Bogataj in Neja Gabrovšek, 5.b

DOLETELA ME JE KAZEN

Neko poletje sva bila jaz in Andrej na počitnicah pri bratrancu in sestrični. Jaz sem se družila z Janjo (sestrično), Andrej pa z Gašperjem (bratrancem). Onadva sta naju kar naprej živcirala. Skrivala sta se nama, naju strašila in vpila na naju.

Tisti ponedeljek pa sva ju z Janjo imeli vrh glave. Odločili sva se, da bova naredili past. Odejo sva z lepilnim trakom pritrdili na vrata, jih zaprli in se skrili. Onadva sta pridrvela in mislila, da je odeja samo nalepljena, zato sta jo želela podreti, ampak sta se udarila v roki. Jokala sta, midve pa sva pritekli pogledat, kaj se dogaja. Začeli sva se smejati, saj sta nasedli najini šali. Ko je teta zaslišala jok, je najprej mislila, da se joka katera od naju, potem pa je zagledala solzne oči dečkov. Kaznovala naju je, da sva mogli biti v sobi, za čas priprave kosila sva morali pomagati in po košnji sva morali grabiti. Zvečer nisva dobili hrane, ki sva jo želeli in spati sva morali že ob osmih.

Naslednji dan je teta Joži že vse pozabila, zato sva lahko šli v bazen, ni nima bilo treba pomagati pri gospodinjskih in kmečkih opravilih, celo taboriti nama je dovolila. Z dečkoma sva se spet lepo družili, včasih sta nama malo ponagajala, a sta bila vseeno pridna.

Ta kazen se mi sicer ni zdela težka, saj pri kuhanju kosila in kmečkih opravilih že tako pomagam. Sem se pa iz tega naučila, da če ti nekdo še tako hodi po živcih, ga moraš ignorirati in mu ne smeš pustiti, da te izziva.

Erika Rožmanec, 6.a

ALL ABOUT ME

My name is Zala Končan. I'm eleven years old. My birthday is on 5th May. I live in Horjul. I've got a brother and a sister. They're both older than me. I'm interested in music. My favourite music artist is a k-pop group called NCT. I also love animals ,but I'm afraid of spiders. I go to primary school Horjul. I'm very good at English. I'm bad at art. My best friend is Eva. I love horror movies and pizza.

Zala Končan, 6.a

A LETTER

Dear Rose,

thank you for your letter. Our springs are usually warm. It rains sometimes, but It's sunny most of the time. Spring is my favourite season of the year, because the flowers starts blooming, the animals come back from their sleep, everything is full of life and there are colours everywhere.

In spring we wear a sweat-shirt, trousers, trainers, a jacket, or a T-shirt if it's hot.

I like to play outside with my friends. I live in a house next to the school with my parents, my grandma, my brother Anže and with my sister Neža. I'm the youngest in the family.

What about you? Please write to me soon!

Bye, Bye

Zala

Zala Končan, 6.a

PADEC V VODO

Nekega dne sem se s prijatelji igrala na ulici. Zabavali smo se in se smejali. Podajali smo si žogo. S sosedo sva igrali odbojko. Tistega dne se je zgodilo nekaj posebnega.

Ko smo se igrali zunaj in se zabavali, je domov prišel sosed. Rekel je, da je dobil novo kolo za tristo petinštirideset evrov. Kolo je bilo veliko in lepo. Sosedu je bilo kolo malo preveliko, zato je velikokrat padel. Potem smo se šli peljat s skiroji in rolkami. Pridružil se nam je še sosed. Vozili smo se skoraj eno uro in bili že čisto izčrpani.

Čez našo vas teče prelep potok. V njem plavajo ribe. Peljali smo se mimo potoka. Sosed nas je lovil s svojim kolesom. Ko je šel mimo mene sosed, sem mu rekla: »Bu!« Sosed se je tako zelo ustrašil, da je padel v robide. Potem je vstal in se odpeljal domov. Ampak na poti domov je padel še v potok. V žepu je imel zelo dragocen telefon. Kolo je tudi padlo v vodo. Sosed se je tako ustrašil in začel kričati. Prišli smo do njega in ga vprašali, ali je v redu. Igrat sta se prišla še dva soseda. Bila sta brata. Ko sta videla soseda, ki je padel v vodo, sta se mu začela smejati. Sosed je od smeha padel na drugo stran potoka. Začeli smo se mu smejati. Prišla je njegova mama in nas obtožila, da smo ga porinili v potok. Soseda je otroka peljala domov. Potem smo šli po mamo od soseda, ki je padel v vodo s kolesom. Pomagali smo mu, da je prišel iz potoka. Iz vode smo vzeli tudi kolo in ga posušili.

Ta dogodek si bom zapomnila za vedno. Še danes se igramo in zabavamo skupaj, saj smo zelo dobri prijatelji.

Lara Habič, 7.a

LE ČEVLJE SODI NAJ KOPITAR

Pred kakšnim letom dni se je zgodil dogodek, v katerem bi lahko uporabil stavek Franceta Prešerna. V tem dogodku je moj brat kritiziral moje igranje klavirja.

Bila je sobota in zunaj se je svetlikalo aprilsko sonce. Ura še ni odbila deset, ko sem se opravił vadit klavir. V dnevni sobi si je moj mlajši bratec Tej že prižgal televizijo in se s polno skledo kosmičev ter skodelico kakava ulegel na kavč. Jaz se za televizijo še zmenil nisem, saj se je bližalo moje klavirsko tekmovanje. Tako sem se po skodelici čaja odpravil do klavirja in se začel ogrevati. Po nekaj preigranih lestvicah sem se odločil, da bom zvalil še zadnji del etide, ki mi ni in ni gladko stekel.

V tistem trenutku sem slišal nekoga hoditi po stopnicah. Šel sem pogledat, kdo je. Bil je moj starejši brat Inti, ki se je še z napol zaprtimi očmi premikal po hodniku. Med hojo se je pritoževal čez mojo jutranjo vadbo, ki ga je vrgla iz postelje. Šel si je pripraviti zajtrk, jaz pa sem nadaljeval z vadbo. Etido sem sedaj že odlično znal, zato sem se odločil, da si malo odpočijem. Tudi jaz sem se s skodelico kakava ulegel pred TV. Vendar sem po petnajstih minutah odšel nazaj do klavirja. Lotil sem se zelo težke Mozartove sonate. Naenkrat pa sem iz dnevne sobe zaslišal: »Ah, dej no, Lian. Jst bi v spanju to bolj zaigrou!« Ugotovil se, da je lastnik glasu Inti. Molčal sem. Kako lahko moj starejši brat, ki ima le nekaj osnovnega znanja o klavirju, reče kaj takega. Nato pa sem mu rekel takole: »Kako si drzneš reči kaj takega. Še posebej ti, ki imaš le osnovno znanje o klavirju. S to sonato se mučim že nekaj tednov. Raje zapri usta in se brigaj zase in za svoja tolkala!« Nato je bil tiho. Jaz sem se spet lotil klavirja, on pa zajtrka.

V tej zgodbi bi lahko uporabil stavek romantičnega pesnika Prešerna, ki ga je namenil Jerneju Kopitarju, ko je kritiziral njegove pesmi. Inti pa od takrat naprej ne kritizira več mojega igranja klavirja.

Lian Pucihar, 8.a

